

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-42(3)/14/AgŁ

Warszawa, 25 czerwca 2014 r.

DECYZJA DIH-1/51/2014

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 148) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 669), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Michała Wieczorkowskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „MITRO” P.H. Michał Wieczorkowski w Otwocku, od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie z dnia 8 maja 2014 r. nr PO.90.JH.75.2014.AB (nr akt sprawy: Ż.8361.79.2014), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 2 500 zł (słownie: dwa tysiące pięćset złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej pięćdziesięciu ośmiu partii produktów oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 1 264,12 zł – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 26-27 marca 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie, zwanego dalej „Mazowieckim WIIH”, w sklepie firmowym w Warszawie przy Al. Solidarności 119 lok. 125, należącym do przedsiębiorcy Michała Wieczorkowskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „MITRO” P.H. Michał Wieczorkowski w Otwocku, zwanego dalej również „stroną”, zakwestionowano oznakowanie pięćdziesięciu ośmiu partii produktów oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 1 264,12 zł, tj.:

- trzydziestu jeden partii wyrobów garmazeryjnych o łącznej wartości 700,47 zł, tj.:
 - „pierogów z mięsem” w ilości 1,3 kg (24,9 zł/kg),
 - „pierogów mini dla krasnali z mięsem” w ilości 1,6 kg (32,0 zł/kg),
 - „pierogów szpinak pomidor suszony i mozzarella” w ilości 0,7 kg (24,9 zł/kg),
 - „pierogów ruskich” w ilości 1,9 kg (19,5 zł/kg),

- „pierogów z łososiem” w ilości 1,1 kg (41,9 zł/kg),
- „pierogów z kaszą gryczaną” w ilości 1,6 kg (15,9 zł/kg),
- „pierogów z kapustą i grzybami” w ilości 1,4 kg (22,0 zł/kg),
- „pierogów z serem” w ilości 2,1 kg (19,5 zł/kg),
- „pierogów z soczewicą” w ilości 1,5 kg (19,5 zł/kg),
- „naleśników z serem” w ilości 0,5 kg (29,9 zł/kg),
- „kroketów ze szpinakiem” w ilości 0,4 kg (28,0 zł/kg),
- „pierogów z Dutkami” w ilości 1,2 kg (22,0 zł/kg),
- „sałatki śledziowej” w ilości 2,0 kg (19,5 zł/kg),
- „sałatki jarzynowej” w ilości 1,4 kg (22,0 zł/kg),
- „surówki z kapusty kwaszonej” w ilości 0,8 kg (12,9 zł/kg),
- „sałatki hawajskiej” w ilości 1,3 kg (28,0 zł/kg),
- „karpia faszerowanego” w ilości 3 sztuk (7,0 zł/szt.),
- „rolady brokułowej” w ilości 0,4 kg (26,5 zł/kg),
- „ryby po grecku” w ilości 0,5 kg (36,0 zł/kg),
- „piersi z grilla nadziewanej” w ilości 0,7 kg (49,0 zł/kg),
- „schabu po hawajsku” w ilości 0,2 kg (43,0 zł/kg),
- „piersi grill” w ilości 0,2 kg (49,0 zł/kg),
- „kotleta schabowego panierowanego” w ilości 0,2 kg (37,0 zł/kg),
- „udzika faszerowanego” w ilości 0,5 kg (25,0 zł/kg),
- „cordon blue” w ilości 0,3 kg (43,0 zł/kg),
- „chrupiącego medalionu” w ilości 0,2 kg (43,0 zł/kg),
- „krówki marynowanej” w ilości 0,3 kg (28,9 zł/kg),
- „kotletów drobiowych” w ilości 0,2 kg (35,0 zł/kg),
- „lazanii ze szpinakiem” w ilości 1,1 kg (32,0 zł/kg),
- „udka pieczonego” w ilości 0,6 kg (16,0 zł/kg),
- „skrzydełka pieczonego” w ilości 0,9 kg (18,5 zł/kg),
- dwudziestu siedmiu partii wędlin o łącznej wartości 563,65 zł, tj.:
 - „golonki b/k pieczonej” w ilości 0,5 kg (22,2 zł/kg),
 - „kiełbasy ukraińskiej” w ilości 0,4 kg (19,9 zł/kg),
 - „kiełbasy leśnej” w ilości 2,1 kg (25,9 zł/kg),
 - „kaszanki” w ilości 0,9 kg (10,9 zł/kg),
 - „pasztetu wp-drobiowego z kurkami” w ilości 0,8 kg (19,9 zł/kg),
 - „kaczki faszerowanej” w ilości 1,1 kg (36,2 zł/kg),
 - „półgęska wędzonego parzonego” w ilości 1,4 kg (68,9 zł/kg),
 - „boczku faszerowanego” w ilości 1,3 kg (15,9 zł/kg),
 - „baleronu” w ilości 0,8 kg (22,9 zł/kg),
 - „szynki z łopatki” w ilości 0,4 kg (23,1 zł/kg),
 - „szynki pieczonej z goździkami” w ilości 0,6 kg (38,7 zł/kg),
 - „salcesonu Lux” w ilości 0,3 kg (18,6 zł/kg),
 - „salcesonu z indyka” w ilości 0,2 kg (24,9 zł/kg),

- „ozorów w galarecie” w ilości 0,6 kg (18,1 zł/kg),
- „golonki z kurczaka” w ilości 0,7 kg (16,3 zł/kg),
- „szynki z kurczaka” w ilości 0,3 kg (18,5 zł/kg),
- „schabu pieczonego” w ilości 1,2 kg (38,3 zł/kg),
- „polędwicy łososiowej” w ilości 0,5 kg (29,9 zł/kg),
- „słoniny miodzio” w ilości 0,7 kg (16,0 zł/kg),
- „szynki cytrynowej” w ilości 0,7 kg (19,4 zł/kg),
- „szynki z liściem” w ilości 0,5 kg (27,1 zł/kg),
- „pasztetowej” w ilości 0,3 kg (11,9 zł/kg),
- „wołowiny dojrzewającej” w ilości 0,8 kg (63,7 zł/kg),
- „boczku wołowego” w ilości 0,7 kg (29,9 zł/kg),
- „baleronu dojrzewającego” w ilości 0,2 kg (42,9 zł/kg),
- „szlacheckiej” w ilości 0,5 kg (21,2 zł/kg),
- „szynki gotowanej babuni” w ilości 0,9 kg (27,2 zł/kg),

z uwagi na brak wykazu składników w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących tych produktów lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, wbrew postanowieniom § 17 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. Nr 137, poz. 966 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania środków spożywczych”.

Obecna przy czynnościach kontrolnych osoba zatrudniona na stanowisku sprzedawcy w sklepie okazała kontrolującą segregator z dokumentami w postaci: zamówień, dowodów dostaw i opisów przedmiotowych produktów, zawierających m.in. wykaz składników. W toku kontroli ustalono, że segregator ten nie był widoczny dla klientów, znajdował się w miejscu dla nich niedostępnym, tj. na regale za ladami chłodniczymi, do których dostęp miały tylko osoby obsługujące.

Powyższe udokumentowano w protokole kontroli z dnia 27 marca 2014 r. (nr akt kontroli: Ż.8361.79.2014), zestawieniu ocenianych produktów (stanowiącym załącznik nr 1 do tego protokołu) oraz na wydrukach zdjęć przedstawiających sposób ich oznakowania.

W związku z powyższymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 11 kwietnia 2014 r. nr PO.90.JH.75.2014.AB, Mazowiecki WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 669), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej pięćdziesięciu ośmiu ww. partii produktów oferowanych bez opakowań, informując także o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz składania wniosków dowodowych. Ponadto, w piśmie tym wezwał ją do podania informacji o wielkości obrotów za rok 2013.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień, natomiast żądane informacje przekazała w piśmie z dnia 22 kwietnia 2014 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 8 maja 2014 r. nr PO.90.JH.75.2014.AB (doreczoną stronie w dniu 12 maja 2014 r.), Mazowiecki WIIH wymierzył stronie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowe, karę pieniężną w wysokości 2 500 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej pięćdziesięciu ośmiu ww. partii produktów oferowanych bez opakowań.

Pismem z dnia 21 maja 2014 r. (wniesionym osobiście w dniu 22 maja 2014 r.), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o ponowne jej przeanalizowanie oraz zastosowanie łagodniejszego wymiaru kary. Strona wyjaśniła, że segregator z wykazem składników zakwestionowanych produktów znajdował się w sklepie, jednakże w momencie kontroli nie był on bezpośrednio dostępny dla klienta. Dodała, że na co dzień segregator ten był umieszczany w miejscu widocznym dla konsumenta, tj. na stoliku znajdującym się na sali sprzedażowej. Zaznaczyła, że w dniu kontroli sprzedawca w wyniku przeoczenia pozostawił wykaz składników w szafce przy ladzie sprzedażowej, co było następstwem tego, że klient podał mu ten wykaz chcąc skorzystać ze stolika, na którym się on znajdował, do konsumpcji posiłku. Podkreśliła, że placówka jest przystosowana do spożywania posiłków na piętrze, lecz w tym przypadku klient chciał skorzystać ze stolika znajdującego się na sali sprzedażowej. Jej zdaniem, jedyną niezgodnością ustaloną w toku kontroli było niewłaściwe przechowywanie katalogu z informacją o produktach sprzedawanych w placówce. Strona podniosła także, że wymierzona jej kara jest nieadekwatna do wysokości osiągniętych korzyści majątkowych, a jej zapłata pogłębi deficyt placówki, skutkiem czego może dojść do jej zamknięcia, a co za tym idzie do utraty pracy przez trzy osoby. Zwróciła uwagę, że placówka jest obiektem o bardzo niskiej rentowności, o czym świadczy ilość i wartość przedmiotowych produktów (tj. kwota zaledwie 1 264,12 zł). Dodała, że kwota ta obejmuje podatek VAT 5 %, a więc rzeczywista wartość towaru to 1 203,92 zł, zaś koszty uzyskania przychodu ze sprzedaży obejmują zakup towaru, utrzymanie placówki oraz płace pracowników, a więc faktyczna korzyść majątkowa jest bliska zeru (tj. wynosi 100-200 zł). Jej zdaniem, istnieje prawdopodobieństwo, że organ pierwszej instancji przy ustalaniu wysokości kary wziął pod uwagę obroty całej firmy, której większość jest generowana przez działalność gastronomiczną, niepowiązaną z kontrolowaną placówką.

Pismem z dnia 29 maja 2014 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w dniu 11 czerwca 2014 r., stawiając się w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w celu zapoznania się z aktami sprawy, podtrzymała w całości stanowisko wyrażone w ww. odwołaniu. Ponownie podkreśliła, że wymierzona jej kara stanowi dla niej zbyt duże obciążenie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Kary za naruszenie prawa żywnościowego, w świetle art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia, powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

Jakość handlowa, w myśl art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania – nieobjęte jednak wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze, stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Oznakowanie środków spożywczych, jak wynika z definicji jakości handlowej zawartej w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jest jednym z jej elementów.

Wymagania jakości handlowej dotyczące oznakowania produktów oferowanych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży zostały określone w rozporządzeniu w sprawie znakowania środków spożywczych. Rozporządzenie to stanowi w § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, że w przypadku środków spożywczych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży oprócz nazwy środka spożywczego podaje się wykaz składników, przy czym informacje te podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej tego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli przeprowadzonej w sklepie należącym do strony, przez inspektorów reprezentujących Mazowieckiego WIIH, zakwestionowano sposób oznakowania pięćdziesięciu ośmiu ww. partii produktów oferowanych bez opakowań (w tym: trzydziestu jeden ww. partii wyrobów garmażeryjnych oraz dwudziestu siedmiu ww. partii wędlin) o łącznej wartości 1 264,12 zł, z uwagi na niepodanie wykazu składników w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących tych produktów lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, wbrew postanowieniom § 17 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych.

Na podstawie powyższych ustaleń, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzone do obrotu przedmiotowe produkty są artykułami rolno-spożywczymi nieodpowiadającymi pod względem oznakowania jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej i skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 2 500 zł.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Tym samym, decyzją z dnia 8 maja 2014 r., Mazowiecki WIIH wymierzył powyższą karę Michałowi Wieczorkowskiemu, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „MITRO” P.H. Michał Wieczorkowski w Otwocku, tj. przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu nieodpowiadające jakości handlowej przedmiotowe produkty.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona stara się wykazać, że jedyną niezgodnością ustaloną przez organ pierwszej instancji w toku kontroli było niewłaściwe przechowywanie katalogu z informacją o produktach sprzedawanych w placówce, co jej zdaniem przemawia za zastosowaniem łagodniejszego wymiaru kary. Strona wyjaśniła, że segregator z wykazem składników zakwestionowanych produktów znajdował się w sklepie, jednakże w momencie kontroli nie był on bezpośrednio dostępny dla klienta. Dodała, że na co dzień segregator ten był umieszczany w miejscu widocznym dla konsumenta, tj. na stoliku znajdującym się na sali sprzedażowej. Zazaczyła, że w dniu kontroli sprzedawca w wyniku przeoczenia pozostawił wykaz składników w szafce przy ladzie sprzedażowej, co było następstwem tego, że klient podał mu ten wykaz chcąc skorzystać ze stolika, na którym się on znajdował, do konsumpcji posiłku. Podkreśliła, że placówka jest przystosowana do spożywania posiłków na piętrze, lecz w tym przypadku klient chciał skorzystać ze stolika znajdującego się na sali sprzedażowej.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, należy zauważyć, że podstawą faktyczną do wydania zaskarżonej decyzji były ustalenia opisane w protokole kontroli z dnia 27 marca 2014 r., w tym w załączniku nr 1 do tego protokołu, zawierającym wykaz ocenianych pod względem oznakowania produktów, wraz z opisem stwierdzonych niezgodności, wskazujące jednoznacznie, że pięćdziesiąt osiem ww. partii produktów oferowanych bez opakowań było nieprawidłowo oznakowanych. Produkty te zakwestionowano z uwagi na niepodanie wykazu składników w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących tych produktów lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom, co było niezgodne z wymaganiami

określonymi w § 17 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych. Należy wskazać, że obecna przy czynnościach kontrolnych osoba zatrudniona na stanowisku sprzedawcy w sklepie okazała kontrolującą segregator z dokumentami w postaci: zamówień, dowodów dostaw i opisów przedmiotowych produktów, zawierających m.in. wykaz składników. Jak ustalono w toku kontroli, segregator ten nie był widoczny dla klientów, znajdował się bowiem w miejscu dla nich niedostępnym, tj. na regale za ladami chłodniczymi, do których dostęp miały tylko osoby obsługujące. Strona nie zanegowała tych ustaleń na żadnym etapie postępowania kontrolnego, ani też postępowania administracyjnego przed organem pierwszej instancji, a w odwołaniu potwierdziła, iż segregator z brakującymi informacjami o wykazie składników znajdował się w sklepie, jednakże w momencie kontroli nie był on bezpośrednio dostępny dla klienta. Zakładając, że strona opisuje w odwołaniu ten sam segregator, który został okazany kontrolującą w toku kontroli, tj. zawierający oprócz wykazu składników, także inne informacje i dokumenty odnoszące się do zakwestionowanych produktów, trudno przyjąć za wiarygodne twierdzenia strony, iż na co dzień segregator ten był umieszczany w miejscu widocznym dla konsumenta (tj. na stoliku znajdującym się na sali sprzedażowej).

Podkreślenia wymaga, że przepis § 17 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych stanowi, że informacje odnoszące się do produktów oferowanych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących tych produktów lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom. Informacje te muszą być zatem bezpośrednio dostępne dla konsumenta w miejscu sprzedaży, a więc znajdować się w bezpośrednim sąsiedztwie tych produktów i muszą być uwidocznione w sposób czytelny i widoczny dla konsumenta. Jak już wcześniej podkreślono, z protokołu kontroli wynika, że brakujące informacje o wykazie składników znajdowały się w segregatorze umieszczonym na regale za ladami chłodniczymi, do których dostęp miały wyłącznie osoby obsługujące. Takie działania, zdaniem Prezesa UOKiK, nie odpowiadają dyspozycji ww. przepisu, ani jego celowi, jakim jest prawidłowe oznakowanie produktów oferowanych konsumentom.

Strona podniosła także w odwołaniu, że wymierzona jej kara jest nieadekwatna do wysokości osiągniętych korzyści majątkowych. Zwróciła uwagę, że placówka jest obiektem o bardzo niskiej rentowności, o czym świadczy ilość i wartość przedmiotowych produktów (tj. kwota zaledwie 1 264,12 zł). Dodała, że kwota ta obejmuje podatek VAT 5 %, a więc rzeczywista wartość towaru to 1 203,92 zł, zaś koszty uzyskania przychodu ze sprzedaży obejmują zakup towaru, utrzymanie placówki i płace pracowników, a więc faktyczna korzyść majątkowa jest bliska zeru (tj. wynosi 100-200 zł). Jej zdaniem, organ pierwszej instancji przy ustalaniu wysokości kary wziął pod uwagę obroty całej firmy, której większość jest generowana przez działalność gastronomiczną, niepowiązaną z kontrolowaną placówką.

Ustosunkowując się do powyższych zarzutów, należy zauważyć, że przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej stanowi, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości

do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. W niniejszej sprawie, organ pierwszej instancji prawidłowo uznał za korzyść majątkową wartość sprzedaży zakwestionowanych produktów wprowadzonych do obrotu w kontrolowanym sklepie, według stanu na dzień kontroli, tj. kwoty 1 264,12 zł, stanowiącej sumę wartości pięćdziesięciu ośmiu ww. partii produktów oferowanych bez opakowań.

Należy podkreślić, że powyższe stanowisko organu pierwszej instancji, jak również Prezesa UOKiK w kwestii określenia **korzyści majątkowej** było przedmiotem oceny przez Naczelną Sąd Administracyjny w podobnej sprawie. Sąd w wyroku z dnia 23 maja 2012 r. sygn. akt II GSK 684/11 stwierdził, że pojęcie wartości korzyści majątkowej w rozumieniu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej odpowiada wartości detalicznej produktów nieodpowiadających jakości handlowej, która mogłaby być uzyskana poprzez wprowadzenie tych produktów do obrotu. Sąd podkreślił także, że określenie wartości korzyści majątkowej z uwzględnieniem kosztów, które ponosi sprzedawca towaru wykraczałoby poza ramy i cele tej ustawy, a ponadto wiązałoby się każdorazowo z koniecznością przeprowadzenia analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, obejmującej nie tylko koszty produkcji oferowanych towarów, ale także koszty amortyzacji urządzeń czy wynagrodzenia pracowników.

W niniejszej sprawie, Mazowiecki WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary w granicach określonych przepisem art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, tj. od 500 zł do 6 320,6 zł (5 x 1 264,12 zł), gdzie górna jej granica stanowi pięciokrotną wartość korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej przedmiotowych produktów.

Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że ustalając wysokość kary, organ pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny wszystkich kryteriów określonych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, tj. stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, zakresu naruszenia, dotychczasowej działalności podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów, co znajduje swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu do zaskarżonej decyzji. Stronie wymierzono karę w wysokości 2 500 zł, która stanowi średnio dwukrotną wartość zakwestionowanych produktów, rozumianą jako korzyść majątkowa, czyli znacznie poniżej górnej granicy sankcji.

Odnosząc się do wielkości obrotów strony, należy wskazać, że przesłanka ta oceniana jest w kontekście całej działalności strony, a nie tylko części związanej z zakwestionowanymi produktami. Jak wynika z uzasadnienia do zaskarżonej decyzji, organ pierwszej instancji przy ocenie tej przesłanki zasadnie uwzględnił informacje przekazane przez stronę w piśmie z dnia 22 kwietnia 2014 r. dotyczące całkowitej wielkości obrotów strony za rok 2013, pozwalającej na zakwalifikowanie jej do grupy mikroprzedsiębiorców.

Niewątpliwie, skuteczność kary za naruszenie praw żywnościowego przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi spełniać głównie funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, w celu niedopuszczenia do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Nałożona kara powinna również spełniać funkcję

represyjną, czyli stanowić poważną dolegliwość, ale nie eliminować przedsiębiorcy z rynku (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. sygn. akt VI SA/Wa 2227/13).

Celem prawa żywnościowego, zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, jest ochrona interesów konsumentów, stąd też jego przestrzeganie powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Wprowadzanie na rynek produktów nieodpowiadających jakości handlowej, jak w niniejszej sprawie, pozbawia konsumentów możliwości świadomego wyboru i narusza ich dobro – ekonomiczny interes. Należy dodać, że celem ustawy o jakości handlowej jest przede wszystkim ochrona konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, stąd też kary wymierzone z tego tytułu, po uwzględnieniu kryteriów stanowiących podstawę wymiaru ich wysokości, określonych w art. 40a ust. 1 pkt 3 tej ustawy, nie mogą być symboliczne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 769/10).

Zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie produkty odpowiadające jakości handlowej, a ponadto spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań określonych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, przede wszystkim z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie obowiązków pod względem zapewnienia prawidłowego oznakowania przedmiotowych produktów oferowanych bez opakowań.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary w powyższej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Tym samym, Prezes UOKiK nie mógł uwzględnić zawartego w odwołaniu wniosku strony o zastosowanie kary w łagodniejszym wymiarze, gdyż jest on niezasadny zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kar pieniężnych na gruncie ustawy o jakości handlowej.

Zważywszy, że strona podniosła w odwołaniu, iż wymierzona jej kara stanowi dla niej zbyt duże obciążenie, a zapłata tej kary pogłębi deficyt placówki, skutkiem czego może dojść do jej zamknięcia, a co za tym idzie do utraty pracy przez trzy osoby, Prezes UOKiK zwraca uwagę, że przesłanka wielkości obrotów strony za rok 2013 została wzięta pod uwagę przez organ pierwszej instancji przy ustalaniu wysokości kary, zgodnie z dyspozycją art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej (według informacji przekazanych przez stronę w piśmie z dnia 22 kwietnia 2014 r.), a kwestia jej sytuacji ekonomicznej może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w spłacie należności publiczno-prawnej, jaką jest wymierzona kara.

W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.) wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może: odroczyć termin płatności podatku (kary pieniężnej) lub rozłożyć zapłatę podatku na

raty (pkt 1); odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji (pkt 2); umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną (pkt 3).

Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.).

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
WICEPREZES
Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Michał Wieczorkowski
ul. Mysia 1/3
05-400 Otwock
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Warszawie
3. a/a